

HỒI THỨ BA MƯƠI MỐT

U VƯƠNG QUỶ ĐIỆN

Lâm Viết Hùng từ giả Lý Hương Xưa xuống núi.

Ngày hẹn của các vị Đại Hiệp Võ Lâm bạn chàng cũng đã gần tới. Chàng phải trở về Động Đình Hồ ngay lúc này mới kịp.

Chàng đã được tin Tổng đường Quỷ Điện nơi Liên Thành sơn thì sớm muộn chàng cũng phải tới đó để tìm thù, không còn thì giờ nào chậm trễ hơn được nữa.

Chàng dùng thuật khinh công thượng thặng chạy về hướng Đông.

Chỉ hai ngày sau, chàng đã đến Động Đình Hồ.

Nước hồ trong leo lẻo, những thuyền bè đi lại tấp nập. Phố xá đông như hội.

Chàng hồi tưởng mới ngày nào, chàng là một thư sinh, không hề biết một chút võ công nào. Chính nơi đây chàng đã gặp Xuân Chờ và hình bóng nàng lần đầu tiên đã gieo vào tình cảm chàng một cái gì luyến ái.

Rồi tới bây giờ, chàng trở thành trang võ hiệp, mang danh Anh Hùng Đệ Nhất Nhân mà Xuân Chờ cũng còn đấy. Mỗi tình cảm giữa chàng và nàng cũng còn đấy.

Ôi ! Thời gian thấm thoát đã gần hai năm. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy chàng đã trải không biết bao nhiêu gian lao khổ cực.

Nghĩ tới thời gian hai năm, Lâm Viết Hùng lại nhớ đến lời hứa với sư phụ chàng nơi cổ tháp. Chàng phải hoàn thành trách nhiệm trước hai năm, tức là trước cái ngày mà sư phụ chàng nhắm mắt qua đời.

Tuy nhiên kẻ thù chưa bị chàng giết. Nợ máu kẻ thù chưa trả. Nghĩa vụ chàng biết có chu toàn được đúng lời hứa hay không?

Nghĩ tới đây, Lâm Viết Hùng cảm thấy lòng mình nóng như lửa đốt. Các bạn của chàng hẹn đến gặp nhau tại Động Đình Hồ để bàn tính chuyện xâm nhập vào Quỷ Điện. Tại sao chưa thấy một ai tới cả ?

Chàng nhớ lại, trước khi chia tay, Địa Vương Quyền có đặt một thời hạn mười ngày. Thế mà hôm nay chỉ mới có sáu ngày, thì làm sao gặp nhau được.

Chàng còn bốn ngày nữa, nhưng chàng phải ở lại đây để chờ bạn, không thể đi đâu được.

Bỗng trước mặt chàng từ xa có một bóng người chạy tới. Chàng nhìn kỹ đó là chú ần mây Mạnh Cứng.

Lâm Viết Hùng mừng rỡ hỏi lớn :

- Mạnh đệ có tin tức gì chưa ?

Mạnh Cứng chạy tới nói :

- Tiểu đệ và Địa Vương Quyền đại ca mấy hôm nay vẫn nằm trong tửu điểm ăn uống đâu có tin tức gì đâu ?

- Các bạn chúng ta đã có ai tới chưa ?

- Có Đoàn Đầu Nhân và Lư Hoàng Yến đến rồi, còn Xuân Chờ và Hồng Nơ thì chưa thấy.

Lâm Viết Hùng nói :

- Vậy thì chúng ta trở về tửu điểm xem sao ?

Dứt lời, Lâm Viết Hùng theo chân Mạnh Cứng đi về phía tửu điểm.

Nhưng đến nơi thì mọi người trong nhóm “Đại Hiệp” đã đủ mặt, không thiếu một ai.

Địa Vương Quyền cười híp mắt :

- Chúng ta đông đủ rồi, vậy thì lo bàn tính chuyện đột nhập Quỷ Điện chứ ?

Lâm Viết Hùng nói :

- Tôi được tin Tổng đường Quỷ Điện trên đỉnh Liên Thành sơn. Chúng ta hãy cùng nhau đến đó.

Lư Hoàng Yến hỏi Lâm Viết Hùng :

- Lâm ca đi tìm Lý tử tử có gặp không?

Lâm Viết Hùng đem tất cả mọi việc thuật lại cho mọi người nghe và nói :

- Bây giờ chúng ta cứ đến chân núi Liên Thành xem thử tình thế ra sao rồi sẽ liệu.

Mọi người đồng ý.

Ngay tối hôm đó, bảy bóng người thoát đi như tên bắn, nhắm về hướng Liên Thành sơn.

oOo

Liên Thành sơn là một dãy núi tiếp giáp với Tây Vực. Nơi đây tuyết phủ ngời trời, quanh năm khí lạnh bốc lên mù mịt.

Rừng núi chập chùng, đỉnh nọ giáp với đỉnh kia, rải ra một vùng rộng mênh mông không sao ước tính được.

Địa Vương Quyền nói với Lâm Viết Hùng:

- Tổng đường Quỷ Điện chắc có nhiều cơ quan nguy hiểm, phải đề phòng.

Lâm Viết Hùng nói :

- Các bạn hãy ở đây, để tôi vào một mình dò thám xem sao.

Đoàn Đầu Nhân nói :

- Lâm ca đi một mình không nên. Phải có chúng tôi cùng theo mới được.

- Thôi được ! Hiền đệ và Lư cô nương theo ta.

Xuân Chờ nói :

- Cho muối theo với.

Lâm Viết Hùng lắc đầu :

- Muối muối ở đây canh chừng ngoài cốc, đừng theo ta làm chi.

Xuân Chờ không dám cãi lời, nhưng rất ái ngại.

Lâm Viết Hùng thấy vậy nói :

- Muối muối cứ tin vào Hóa Huyết Thân Công của ta.

Dứt lời, chàng nhảy vào thung lũng. Đằng sau, Đoạn Đầu Nhân và Lư Hoàng Yến cũng tung theo bên gót.

Ba người đi được một lúc thì con đường hẹp dẫn đến một miệng cốc, hai bên đá dựng chập chùng.

Lâm Viết Hùng nói :

- Chúng ta cứ vào.

Dứt lời, chàng nhảy vào trong. Chân chàng vừa chạm đất thì bỗng nghe có tiếng la thất thanh :

- Có người đột nhập vào Liên Thành sơn.

Tiếp đó có năm bóng người xuất hiện, xông đến.

Lâm Viết Hùng không cần biết kẻ đó là ai, vận nội lực vào hai tay ép ra hai chưởng, gió lộng ào ào, tổng thẳng tới.

Bọn người kia làm sao đỡ nổi luồng chưởng độc ác đó. Chỉ nghe những tiếng la thảm thiết , và những bóng người ngã lăn, máu miệng phun ra chết tươi không kịp cựa quậy.

Lâm Viết Hùng mỉm cười, lướt vào cốc đạo.

Bỗng có một luồng chưởng tạt tới, tiếp theo có ba bóng người mặt áo xanh xuất hiện.

Chúng vừa thấy Lâm Viết Hùng đã la hoảng :

- Ngọc Diện Nhân ! Ngọc Diện Nhân !

Một gã quay đầu chạy đi, còn lại hai người.

Lâm Viết Hùng dừng bước, trở mắt nhìn vào mặt hai người này chẳng nói gì cả, làm cho hai người này không dám cử động chỉ đứng thừ ra một chỗ.

Bỗng từ miệng cốc, có một luồng chưởng xé gió tổng thẳng tới vào mặt hai người này, làm cho hai tên này rú lên một tiếng thảm não, ngã gục xuống, miệng trào máu, chết tươi.

Thì ra, Đoạn Đầu Nhân và Lư Hoàng Yến đã đồng thời hạ thủ, chẳng để cho Lâm Viết Hùng phải nhọc công thanh toán.

Thế là đã có thêm hai cái xác không hồn nằm chờ ở đây.

Giữa lúc đó, bỗng nghe một giọng cười lạnh lạnh nổi lên, tiếp theo một bóng giai nhân xuất hiện.

Đây là một cô gái đẹp tựa hàng nga, mặc y phục màu trắng.

Lâm Viết Hùng trông thấy vẻ mặt thiếu nữ vừa xuất hiện hơi quen quen, nhưng chàng không thềm hỏi tên họ, vì chàng có mặc cảm với tất cả những ai trong Quỷ Điện, đều là kẻ thù chàng phải thanh toán.

Tuy nhiên, chẳng biết một mảnh lực nào đã làm cho Lâm Viết Hùng tự nhiên lùi lại hai bước.

Thiếu nữ áo trắng đưa mắt nhìn mấy cái xác chết nơi miệng cốc rồi nhìn vào mặt Lâm Viết Hùng, nói :

- Người là Lâm Viết Hùng ?
- Phải ! Người muốn gì ?
- Quả thật danh bất hư truyền !

Lâm Viết Hùng “hừ” lên một tiếng, quay mình bỏ đi vào trong. Nhưng thiếu nữ áo trắng đã cản lại :

- Khoan !

Vừa nói thiếu nữ vung tay phất ra một chưởng đánh thẳng vào mặt Lâm Viết Hùng nhanh như vũ bão, làm cho Lâm Viết Hùng không tiến lên được nữa. Chàng phất tay đánh bật luồng chưởng của thiếu nữ.

Thiếu nữ áo trắng hét lên lạnh lùng :

- Lâm Viết Hùng ! Người vào Tổng đường Quỷ Điện với mục đích báo thù phải không?

Lâm Viết Hùng cười lớn :

- Phải ! Ta sẽ giết tất cả !

Thiếu nữ cười nhạt :

- Nhưng đã là thù thì phải có người. Vậy người giết ai mới được chứ ?
- Ta giết từ Đế Quân tới môn hạ. Tất cả phải đền tội.

Thiếu nữ “hừ” một tiếng:

- Đừng có khoác lác, người có biết bốn cô nương là ai không?

Lâm Viết Hùng gằn giọng:

- Người là môn hạ của Đế Quân Quỷ Điện, kẻ thù của ta sẽ khép vào tội chết.
- Người khép ta vào tội chết ?
- Dĩ nhiên !
- Ha ha ! Đừng có khờ khạo !

Lâm Viết Hùng nổi giận vung tay phất ra một chưởng mạnh như vũ bão, tống thẳng vào ngực thiếu nữ áo trắng.

Nàng cũng là tay cao thủ, đâu chịu lép vế, ngang nhiên dùng chưởng vung đánh trả.

Bùng !...

Một tiếng nổ chát chúa vang lên. Hai luồng chưởng chạm nhau. Thiếu nữ áo trắng lao đảo mấy bước mới gượng lại được.

Lâm Viết Hùng thấy vật giạt mình đánh thót một cái :

- Ô ! Nội công nàng thâm hậu như vậy sao ?

Chàng lập tức dùng Hóa Huyết Thân Công đánh tổng vào thiếu nữ một chưởng nữa. Chưởng này hết sức lợi hại, thiếu nữ không sao tránh nổi, chỉ “á” lên một tiếng, lao đảo muốn ngã, máu tươi trôi ra hai mép miệng.

Thắng thế, Lâm Viết Hùng vung tay toan đánh bồi một chưởng nữa để kết liễu sanh mạng của thiếu nữ.

Thiếu nữ áo trắng biết nguy, không dám chống đỡ, lách mình sang một bên.

Lâm Viết Hùng cười nhạt :

- Dù ngươi có khiếp sợ chưởng lực của ta, ta cũng không thể để cho ngươi sống sót được.

Thiếu nữ áo trắng bị Lâm Viết Hùng khinh ngạo, tức giận nói :

- Ta là Tiểu thư Thân Nữ quyết với ngươi một mất một còn.

Lâm Viết Hùng nghe nàng xưng tên, kinh ngạc, thu chưởng lại, nhìn kỹ vào mặt nàng thì quả thật nàng là cô gái ở Khô Lâu Cốc.

Chàng hỏi :

- A ! Té ra cô là người của Khô Lâu Cốc. Tại sao lại tới nơi đây ?

Thiếu nữ áo trắng nói :

- Các ngươi với ta đáng lẽ không có chi thù hận, nhưng các ngươi đã sát hại thân mẫu ta nơi đại hội võ lâm, lẽ nào thù ấy ta không trả sao ?

Lâm Viết Hùng trầm nghĩ :

- Ta vì thân mẫu của Hồng Nơ cô nương mà giết mẹ nàng. Thực tình ta với nàng không cừ hận. Nay đã giết mẹ nàng, lẽ nào hại mạng nàng nữa sao ? Vả lại lúc mình vào Khô Lâu Cốc, nàng đối xử rất tử tế.

Nghĩ như vậy, chàng không còn ý định sát hại Thân Nữ tiểu thư nữa.

Giữa lúc đó, bỗng có một bóng người từ bên trong phóng ra, mặt mày đen thui thui, da mặt chỗ lồi lên, chỗ lõm xuống trông thật ghê rợn.

Lâm Viết Hùng hét to :

- Xú Quái Lão Nhân !

Đoạn Đầu Nhân nghe nói lướt tới :

- A ! Xin Lâm ca nhường lão già này cho tiểu đệ.

Dứt lời, chàng vung cây Đoạt Hồn Kiếm chém tới.

Còn Lư Hoàng Yến thấy vậy cũng xông vào tiếp tay với Đoạn Đầu Nhân, giao đấu với Xú Quái Lão Nhân.

Xú Quái Lão Nhân tuy là một tay tuyệt học giang hồ, song bị cây kiếm kỳ quái của Đoạn Đầu Nhân làm cho lão lúng túng, phải tránh né mệt nhọc.

Lâm Viết Hùng e ngại Đoạn Đầu Nhân và Lư Hoàng Yến không chống nổi Xú Quái Lão Nhân, nên cứ đứng nhìn mãi đến khi thấy Đoạn Đầu Nhân dùng kiếm báu áp đảo đối phương, thì mới yên lòng.

Chàng toan phóng mình vào trong cốc thì Thần Nữ tiểu thư đã cản lại, hét to :

- Lâm Viết Hùng dù ngươi không có ý định giao đấu với ta, nhưng ngươi vẫn là kẻ thù của ta. Ta không thể bỏ qua ngươi được.

Lâm Viết Hùng cười nhạt :

- Nếu thế cô nương cứ ra tay đi.

Dứt lời, chàng hét lên một tiếng như cộp rống, đánh ra một lúc ba chiêu, làm cho Thần Nữ lúng túng không biết đường nào để cản trở, phải thối lui hơn tám bước mới tránh khỏi.

Lâm Viết Hùng liền tung mình vọt vào trong cốc.

Thần Nữ tiểu thư thất kinh hét lên một tiếng, tung mình đuổi theo.

Lâm Viết Hùng chạy được một lúc, thì trước mặt một số đông người xuất hiện đón chàng. Chúng hợp lực đánh tạt vào người chàng một chiêu.

Vì nóng lòng báo thù, Lâm Viết Hùng không chần chờ nữa, hét lên một tiếng quát, dùng Xuyên Vân Chỉ bắn ra tiếng gió veo veo.

Một tiếng rú thảm thiết nổi lên. Một lão già bị Xuyên Vân Chỉ đâm vào giữa ngực ngã xuống chết ngay lập tức.

Tuy giết được một người, song Lâm Viết Hùng bị luồng chiêu phong của đối phương cản lại, nên phải thối lui mấy bước.

Trong lúc đó, trước mặt chàng lại xuất hiện thêm mấy bóng người nữa hợp với bọn người còn lại bao vây chàng vào giữa.

Chàng đang vận công đối phó thì nghe ngoài miệng cốc có tiếng hét quát.

Chàng nghĩ thầm :

- Như vậy thì Đoạn Đầu Nhân và Lư Hoàng Yến đã đánh chết Xú Quái Lão Nhân rồi.

Chàng chưa kịp đối phó với bọn người đang bao vây thì đã thấy Thần Nữ tiểu thư đuổi tới.

Nàng thấy Lâm Viết Hùng bị vây lấy làm thích chí, đôi mắt chăm chăm nhìn vào mặt chàng.

Còn Lâm Viết Hùng bị mười mấy tên cao thủ chặn đường, không thể xông vào cốc, đôi mắt đầy hung quang quét ra một vòng căm hận.

Chàng nghĩ thầm :

- Đây là những cao thủ võ lâm, vì tham vọng đen tối nên bị Đế Quân Quỷ Điện mua chuộc, chịu luôn cuối làm môn nhân. Đối với chàng họ chẳng có thù oán gì,

nhưng chàng không thể vì lòng nhân đạo mà không giết họ. Vì họ là môn hạ của kẻ thù.

Nghĩ như vậy, chàng không thể cầm lòng được nữa, máu căm hờn chạy khắp người. Chàng “hừ” lên một tiếng, vung chưởng đánh thẳng vào ba lão già đứng trước mặt, làm cho ba lão già ấy ré lên một tiếng, ngã xuống chết tươi.

Chàng vừa xuất chưởng, những người xung quanh đã họp lại công tới một lượt mấy chục chưởng tổng thẳng vào người chàng.

Lâm Viết Hùng thấy nguy, vội vung ra một chưởng, nhảy phốc tới chỗ lão già bị hại, rồi quay mình lại. Tức thì hai lưỡi kiếm của đối phương loang loáng đâm vào lưng chàng nhanh như điện chớp.

Chàng Tức giận, vội vận công lực vào hai cánh tay, dùng Cẩm Nã Trảo chụp lấy hai lưỡi kiếm giật mạnh một cái.

Hai người này thất kinh, la hoảng, buông kiếm chạy vào trong.

Cướp được kiếm, Lâm Viết Hùng lập tức tấn công vào đoàn người đang bao vây chàng.

Thế kiếm quái ác, đoàn người không sao tránh kịp, mỗi đường kiếm loáng qua một người nhào chết.

Chỉ chốc lát, đoàn người đó đã chết hết, chỉ có bốn năm người thoát chạy.

Thân Nữ tiểu thư đứng nhìn Lâm Viết Hùng trân trối.

Lâm Viết Hùng liếc mắt nhìn nàng một cái rồi tung mình chạy nhanh vào cốc.

Mục đích duy nhất của chàng là cố tìm Đế Quân Quỷ Điện để báo thù, nên trên đường đi gặp ai cản trở là chàng giết ngay, không chần chờ gì cả.

Chạy được một lúc lâu, chàng tới trước một cung điện nguy nga trưng bày rực rỡ.

Đây là nội cung của U Vương Quỷ Điện và cũng là nơi trú ngụ của Đế Quân Quỷ Điện.

Nhưng lạ thay, không hiểu tại sao nơi đây không có một bóng người. Cảnh vật im phăng phắt, cửa điện cũng đóng chặt.

Lâm Viết Hùng lấy làm lạ đâm chiêu nhìn một lúc, rồi đi thẳng vào.

Nhưng chàng vừa bước chân lên tam cấp, bỗng từ bên trong vang lên những tiếng reo hò :

- Ngọc Diện Nhân Lâm Viết Hùng đã tới !

Tức thì, những khung cửa đồng một loạt mở ra, từng loạt người từ trong điện bủa tới bao vây chàng lại.

Lâm Viết Hùng nổi giận, máu nóng chạy khắp người, trở mắt đứng theo trận thế.

Trong điện, Đế Quân Quỷ Điện ngồi chênh chệ trên một cái ghế cao, hai bên hai lão nhân đứng hầu. Sau lưng có tới bốn năm thiếu niên áo xanh cầm kiếm hộ vệ.

Đế Quân Quỷ Điện vẫn dùng chiếc khăn bịt mặt màu xanh phủ kín mặt, chỉ chừa hai con mắt đang nhìn Lâm Viết Hùng với những tia sáng lạnh người.

Lâm Viết Hùng nổi giận hét :

- Phan Thọ An mau ra đây đền tội.

Tiếng hét của chàng như hổ rống, nhưng vẫn không ai đáp lại. Chàng vung chưởng đánh mấy người trước mặt nhào xuống đất chết tươi.

Chàng lại nhảy phóch lên điện, đưa tay điểm vào mặt Đế Quân Quỷ Điện :

- Phan Thọ An ! Người có biết ta là ai không?

Đế Quân Quỷ Điện vẫn với vẻ lạnh nhạt đáp :

- Người tưởng người đổi tên có thể lừa phỉnh được ta sao ? Người chính là Lâm Vân Đứng, con trai của Lâm Công Long.

Lâm Viết Hùng cười ha hả :

- Người đã rõ như vậy, sao chưa chịu thú nhận tội lỗi, và dâng thủ cấp cho ta ?

Đế Quân Quỷ Điện cười lớn :

- Thành nhỏ phách lối ! Mày tưởng võ công của mày ngày nay có thể làm bá chủ thiên hạ được sao ?

Lâm Viết Hùng nói :

- Ta không có cái mộng điên cuồng như người tưởng đâu. Ta chỉ cần trả thù cho sư môn, cho phụ mẫu ta và cho võ lâm giang hồ.

Đế Quân Quỷ Điện nói :

- Người làm được điều đó chăng ?

Lâm Viết Hùng cười nhạt :

- Làm được hay không người sẽ thấy. Bây giờ ta muốn hài tội người trước khi ta lấy đầu người.

- Ha...ha...ha....

- Người là tên phản đồ của Huyền Môn Cung Phan Thọ An. Người cũng là kẻ trước đây hai mươi năm đã giả mạo người chồng của Hàn Tố Oanh, phá trình tiết của bà ta trong đêm tân hôn, rồi cũng chính người đã giết cả gia đình ta, và quấy động giang hồ, gây những vụ thảm sát, âm mưu tổ chức một phái võ lâm làm bá chủ thiên hạ. Những tội ác ấy người có thể nào được phép sống trên cõi đời này sao ?

Đế Quân ngửa mặt lên trời, cười lớn nói :

- Lâm Viết Hùng ! Trước khi chết, người có muốn thấy một người mà lâu nay người nặng tình ân ái không?

Rồi không để Lâm Viết Hùng kịp nói lời nào, hấn phất tay ra hiệu tức thì bọn môn hạ đứng đằng sau mở một cửa phòng kế cận.

Cửa vừa mở, Lâm Viết Hùng trở mắt nhìn vào trong, thấy một thiếu nữ bị trói treo trên vách thật đáng thương.

Lâm Viết Hùng thất sắc hét lên :

- Lý muội !

Đúng vậy, thiếu nữ bị trói trên vách chính là Lý Hương Xưa.

Trong lúc bất thần, Lâm Viết Hùng không còn tự chủ được nữa, tay chân bủn rủn.

Thì cũng ngay giữa lúc đó, một trong hai lão nhân đứng hầu trên điện, nhảy xuống nhanh như một vệt khói điểm vào hai đại huyết của chàng làm cho thân thể chàng tê cứng, té quỵ xuống đất.

Bấy giờ, chàng mới định thần biết mình đã sa cơ, nhưng đã quá trễ. Hơi giận bốc lên phùng phùng, chàng nhìn thẳng vào mặt Đế Quân Quỷ Điện gầm lên một tiếng, rồi toan nhảy xổ tới. Nhưng than ôi, các đại huyết của chàng đã bị khóa cứng rồi thì còn làm sao cựa quậy được nữa.

Đế Quân Quỷ Điện đứng dậy đưa tay lên nói :

- Ta có một việc cần nói riêng với thằng nhỏ này trước khi nó chết. Vậy phiền quý vị tạm thời lui vào trong, khi có lệnh mới được ra.

Tất cả môn nhân trưởng lão đều một lượt đứng dậy bỏ vào trong.

Trước điện chỉ còn lại một mình Đế Quân Quỷ Điện và Lâm Viết Hùng.

Đế Quân Quỷ Điện cười lớn, nhìn chàng nói :

- Lâm Viết Hùng ! Ta cho người biết chốc nữa bốn nhân sẽ cho mi uống một thứ thuốc, thuốc đó sẽ làm cho người trở thành môn nhân Quỷ Điện, hầu hạ ta suốt đời.

Lâm Viết Hùng xoe tròn đôi mắt, cắn răng nói :

- Đừng hòng làm chuyện đó. Ta thề chết chứ không bao giờ chịu phục tùng kẻ thù.

Đế Quân Quỷ Điện nói :

- Thằng nhỏ ! Mày chống lại ý muốn của ta được sao ? Đã bao nhiêu cao thủ võ lâm bị bắt vào đây cuối cùng cũng cam phận làm môn nhân thuộc hạ của ta mà thôi.

Lâm Viết Hùng nói :

- Ta thà chết chứ không chịu nhục.

Đế Quân Quỷ Điện cười gằn :

- Chuyện đó không phải một mình người. Rồi đây tất cả ngũ đại môn phái võ lâm đều trở thành thuộc hạ của U Vương Quỷ Điện hết. Ngay cả Huyền Môn Cung cũng không còn tên nào trên giang hồ nữa.

Lâm Viết Hùng càng nghe càng tức tới run người. Chàng nghiêng hàm răng như muốn bể ra.

Đế Quân Quỷ Điện cười ha hả :

- Rồi đây U Vương Quỷ Điện sẽ là một triều đình, điều khiển thiên hạ, muốn gì mà không được.

Bỗng nghe một môn nhân, từ bên ngoài chạy vào báo :

- Bẩm Đế Quân...

- Việc gì vậy ?

- Ngoài cốc có một số quần hùng trong nhóm Đại Hiệp giết môn nhân Quỷ Điện, xông vào gần tới đại điện rồi.

Đế Quân Quỷ Điện cười lớn :

- Bọn nó tới số rồi mới dám vào đây chọc tới ta. Vậy chúng bay hãy nhốt hết tù phạm xuống hầm, rồi phân công canh phòng đối phó.

Lệnh vừa ban tức thì hai tên đại hán xông tới bế xốc Lâm Viết Hùng vào trong một căn phòng nhỏ, ở đó có Lý Hương Xưa, đương bị để nằm trên một tấm ván lạnh thấu xương.

Cánh cửa đóng sầm lại.

Lâm Viết Hùng thở dài :

- Thôi thế là ta không trả được cừu hận rồi.

Chàng nghe có tiếng Lý Hương Xưa hỏi :

- Lâm ca ! Lâm ca có sao không?

Lâm Viết Hùng đáp :

- Không sao cả, anh chỉ sợ ý bị chúng khoá huyết đạo, tay chân không cử động được.

Lý Hương Xưa nói :

- Tại vì em mà Lâm ca lâm nguy.

Lâm Viết Hùng hỏi :

- Lý muội đang ở chùa của Cửu Khúc Thần Ni, tại sao lại bị chúng bắt vào đây?

Lý Hương Xưa nói :

- Em có hẹn với anh tới Liên Thành sơn này gặp nhau, nhưng vì em sợ anh tới đây xông vào ngang nhiên, bị chúng dùng trận đồ vây bắt, nên em tính vào trước, giải phá trận đồ để giúp anh khỏi mang hại. Sỡ dĩ anh vào được tận nơi Vương Cung Quỷ Điện mà không bị trận đồ cản trở là do em đã tới trước phá vỡ mọi án ngữ của Quỷ Điện bố trí nơi đây.

Lâm Viết Hùng “ồ” một tiếng, nói :

- Lý muội ! Em lo cho anh như vậy sao ?

- Đúng vậy ! Sau khi giải phá những trận đồ đó trong Liên Thành sơn này thì em không kịp thoát ra, nên bị chúng bắt bỏ vào ngục tối này để làm mối nhử anh đấy. Em muốn tự vận chết đi để anh khỏi vướng bận tâm hồn trả thù cho em, như khổ nỗi, khắp các huyết đạo bị chúng khoá cứng không còn cử động được nữa.

Lâm Viết Hùng vừa tủi hờn, vừa căm giận, nói :

- Ta đã bị sa cơ còn mong gì trả thù rửa hận. Do vậy, ta bị nhốt nơi đây, các bạn ta bên ngoài chưa biết cố xông vào trợ lực. Hoàn cảnh này chẳng những một mình ta lâm nguy mà cả bạn bè ta cũng đều bị tiêu diệt hết.

Lâm Viết Hùng đang than thở thì bỗng nghe được chân chàng có tiếng rột rạt.

Trong bóng tối lơ mờ, chàng thấy có một vật tròn, đen thui thui, cựa quậy nhô lên tụt xuống.

Chàng toan hét lên, thì bỗng nghe nơi vật tròn đó phát ra tiếng nói :

- May quá ! Chưa trễ lắm !

Tiếng nói làm cho Lâm Viết Hùng quỳnh lên. Chàng gọi khẽ :

- Đại ca !

Chàng không lầm ! Chính Địa Vương Quyền đã từ dưới địa đạo trôi lên.

Địa Vương Quyền “suyt” một tiếng, bảo Lâm Viết Hùng im lặng. Gã lục soát khắp phòng trong bóng tối.

Qua một lúc bên ngoài có tiếng âm âm như trời long đất lở.

Lâm Viết Hùng hỏi :

- Đại ca làm gì vậy ?

Địa Vương Quyền nói :

- Tao phá những cơ quan trong Quỷ Điện này nên mày vào đây được thông suốt, nếu không mày đã bị hại bên ngoài rồi còn đâu.

Lâm Viết Hùng nói :

- Hiện giờ các bạn chúng ta đang giao đấu với môn nhân Quỷ Điện bên ngoài, đại ca mau giải huyết cho tiểu đệ để kịp thời ứng phó.

Địa Vương Quyền liền đưa tay giải hai yếu huyết cho Lâm Viết Hùng, tức thì chàng trở lại trạng thái cử động bình thường.

Tiếp đó, Lâm Viết Hùng lại giải huyết cho Lý Hương Xưa, và nói :

- Chúng ta tìm đường thoát ra mau mới kịp ứng chiến.

Địa Vương Quyền nói :

- Hãy theo tao chui vào huyết đạo, thoát ra mới tiện hơn.

Lâm Viết Hùng nói :

- Chúng ta không thể ra ngoài trong lúc này, mà chỉ nên thoát ra khỏi ngục thất mà thôi !

Địa Vương Quyền nói :

- Mày muốn sao tùy ý. Về phần tao, tao còn phải đi phá phách một số cơ quan trong Vương Cung Quỷ Điện này, mới bảo đảm được an toàn cho mày.

Dứt lời, Địa Vương Quyền chui xuống địa đạo đi mất.

Lâm Viết Hùng vận nội lực vào song chưởng dùng Hóa Huyết Thần Công đánh vào cánh cửa.

Bùng !...Bùng !...

Cả căn phòng chuyển động, khói bốc lên khét lẹt, cánh cửa sắt vỡ tung ra. Chàng dắt tay Lý Hương Xưa chạy ra ngoài.

Giữa lúc đó đã có mười mấy bóng người rầm rộ kéo vào, chặn trước mặt Lâm Viết Hùng.

Lúc này, Lâm Viết Hùng lòng đầy sát khí, chỉ còn biết giết người để nguôi giận.

Những bóng người hăm hở tiếng tới, lớp tung kiếm, lớp tung quái trượng, múa loang loáng vây quanh Lâm Viết Hùng.

Một hiệu lệnh truyền ra :

- Giết !...

Tức thì những tiếng reo hò động đất, ánh thép lập loè múa đánh tung tăng.

Lâm Viết Hùng hét lên một tiếng, dùng Hóa Huyết Thân Công với mười thành công lực, tung song chưởng xoay một vòng.

Bùng ! Bùng ! Bùng !...

Trời đất như quay cuồng, luồng chưởng phong cuộn cuộn tống ra. Những tiếng kêu thất thanh nổi lên, xác người cùng binh khí văng ngổn ngang dưới đất.

Chớp mắt, tiếng rên thảm khóc im bật. Dưới chân có hơn hai mươi xác người nằm chết đờ.

Chỉ đánh một chiêu Hóa Huyết Thân Công mà Lâm Viết Hùng đã hủy diệt hơn hai mươi cao thủ của U Vương Quỷ Điện thì thấy công lực chàng đến bậc nào, thật không hổ với danh hiệu Anh Hùng Đệ Nhất Võ Lâm.

Thình lình một luồng chưởng phong ào ạt cuốn tới, Lâm Viết Hùng đưa mắt nhìn lên thì thấy chính bóng người bay xẹt đến như làn khói mờ.

Người dẫn đầu chính là Đế Quân Quỷ Điện và tám tay cao thủ tùy tùng gồm cả nam lẫn nữ.

Lâm Viết Hùng nhảy vọt lên trên mười mấy xác chết, và vận công phòng thủ.

Đế Quân Quỷ Điện chân vừa chấm đất, đã hét lên một tiếng như xé không gian. Hắn quét đôi mắt nhìn Lâm Viết Hùng tràn đầy căm hận nói :

- Ngươi là ma quỷ gì mà thoát ra khỏi tử ngục của Quỷ Điện được?

Lâm Viết Hùng cười gằn đáp :

- Ngươi tưởng có thể dùng xảo thuật hãm hại được ta ư ? Quân gian manh phản bội.

Đế Quân Quỷ Điện vừa sợ hãi, vừa căm tức, nạt lớn :

- Thằng con nít ! Mày muốn gì ?

- Ta muốn lấy đầu ngươi, phân thân ngươi ra muôn mảnh để báo thù cho sư môn và song thân ta.

Tức thì “set, set, set...” tám tên môn đồ hầu cận vung kiếm xông vào tấn công.

Đôi mắt trợn ngược, Lâm Viết Hùng đứng trừng trừng nhìn vào bọn môn đồ Quỷ Điện. Trong lúc đó, Ma đầu Quỷ Điện ngược mặt lên trời cười ha hả :

- Thằng nhỏ phách lối ! Hôm nay đầu mày có cánh bay lên trời cũng không khỏi tay ta.

Dứt lời, Ma đầu Quỷ Điện dùng chiêu Nhiệt Dương Công đánh thẳng vào mặt chàng.

Lâm Viết Hùng đưa tay rạch một vòng, chưởng mặt dùng Hóa Huyết Thần Công đánh trả lại.

Chưởng phong đôi bên ép lại biến thành hai luồng khói vàng và luồng khói bạc cuốn tròn lại.

Bùng !...

Bùng !...

Hai tiếng nổ rền như đất động núi nghiêng, cát bụi bay ngùn ngụt. Thân hình của Đế Quân Quỷ Điện đang ra ba bước.

Lâm Viết Hùng lẹ như con chim én, phóng tới đánh tiếp theo hai chưởng nữa. Chàng dùng đủ mười hai thành công lực Hóa Huyết Thần Công.

Đế Quân Quỷ Điện giật mình, lách qua năm bước mới tránh kịp, rồi thừa thế công lại ba chiêu.

Trận đấu mỗi lúc trở nên ác liệt. Chỉ nghe những tiếng “bùng, bùng” như sấm sét. Cả hai bóng người cứ dẫn ra, lại nhào tới liên miên.

Lâm Viết Hùng tuy nội lực không bằng Đế Quân Quỷ Điện, nhưng chiêu thế của chàng biến ảo phi thường. Còn Đế Quân Quỷ Điện tuy chiêu thế kém hơn, nhưng nhờ công lực thâm hậu, đã cầm cự được với chàng bốn mươi chiêu.

Tuy nhiên, Đế Quân Quỷ Điện lần lần bị ép gần Vương Cung, mồ hôi hắt ướt đầm cả áo quần, trong lúc Lâm Viết Hùng càng đánh càng hăng.

Giữa lúc đó, bỗng nghe trong thính đường vang lên những tiếng ré thảm não, làm cho Đế Quân Quỷ Điện giật mình, lăm bắm :

- Trong thính đường cũng có kẻ thù ẩn núp ư ?

Chính Lâm Viết Hùng cũng kinh ngạc không kém, vì lúc chàng thoát ra khỏi tử lao, chàng thấy ở thính đường không có ai cả.

Tiếp theo hai tiếng “ bùng ! Bùng” nổi lên, trong thính đường từng bóng người ngã gục.

Đế Quân Quỷ Điện thấy vậy, hét lên một tiếng đánh liên tiếp ba chưởng, vội lách mình chạy vào trong.

Lâm Viết Hùng hét lớn :

- Phan Thọ An ! Người chạy đi đâu ?

Chàng dùng thuật Cửu Ma Thần Phiêu bay vào như một mũi tên.

Bùng !...

Tiếp theo tiếng “hự” Đế Quân Quỷ Điện văng bổng lên, lộn ngược mấy vòng rồi rơi về chỗ cũ.

Hai bên xáp lại, đánh càng ác liệt hơn.

Trận đấu thật hi hữu chưa từng thấy.

Qua một lúc lâu, nghe “hự” một tiếng, Đế Quân Quỷ Điện chệnh choạng văng ra ngoài sáu bước, tấm khăn che mặt nhuộm đỏ ối.

Tức thì mấy chục môn nhân Quỷ Điện áp tới, tay cầm trường kiếm vây chặt Lâm Viết Hùng vào giữa.

Với song chưởng biến hoá nhiều chiêu thức, Lâm Viết Hùng đánh một loạt mườiba chiêu, tất cả vũ khí choảng vào nhau “keng, keng” văng tứ phía, và có năm sáu lưỡi kiếm tua tua bay phập tới chỗ Đế Quân Quỷ Điện.

Thất kinh, Đế Quân Quỷ Điện Phan Thọ An dùng một chiêu trong Cửu Ma Dương Công tung ra một cái đánh tạt mấy thanh kiếm, rồi thuận tay công tới Lâm Viết Hùng năm chiêu.

Lâm Viết Hùng bị cả hai mặt ép tới phải nhảy lùi lại năm bước.

Bọn môn đồ Quỷ Điện xông tới vây chàng vào giữa.

Ma đầu Quỷ Điện thừa cơ chạy vào trong thính đường.

Lâm Viết Hùng “hừ” một tiếng như cọp gầm, đánh ra ba chiêu Nhiệt Dương Công với mười thành công lực. Luồng chưởng phong như biển nổi sóng gầm.

Mấy chục bóng người nhào lộn ra sau.

Chàng lách mình một cái, bay vút khỏi vòng vây, đuổi theo Ma đầu Quỷ Điện Phan Thọ An.

Vừa tới thính đường chàng đã thấy Lý Hương Xưa đang đứng trước mặt Đế Quân Quỷ Điện. Cũng chính nàng đã giết tám nữ môn đồ Quỷ Điện vừa rồi, gây náo loạn thính đường.

Bấy giờ hơn mấy chục môn hạ Quỷ Điện cũng đuổi theo chàng vào thính đường.

Chàng vừa đưa năm ngón tay lên phát ra năm luồng chỉ lực veo véo, những tiếng kêu thảm khốc vang lên. Năm tên cao thủ đứng trước bị chỉ lực đâm lủng ngực ngã xuống máu chảy lai láng. Số còn lại kinh hãi bỏ chạy toán loạn.

Đế Quân Quỷ Điện quát lên :

- Thằng nhãi ranh kia, mày phải chết !

Dứt lời, Đế Quân Quỷ Điện đã nhảy chồm tới dùng Cầm Nã Trảo chộp vào sọ Lâm Viết Hùng.

Lâm Viết Hùng đưa tay vạch một vòng tròn, tiến tới hai bước, dùng Hóa Huyết Thần Công kèm theo mười thành công lực đánh trả lại. Trong lúc đó, Lý Hương Xưa cũng hợp tay công tới một chưởng.

Bùng ! Bùng !...

Hai tiếng nổ dữ dội vang lên, tiếp đó một tiếng “hự” đau đớn. Đế Quân Quỷ Điện chệnh choạng lui vào một góc.

Trận đấu trong thính đường đang ác liệt thì ngoài cửa nhóm người của Lâm Viết Hùng đã rượt hơn mấy mươi tên cao thủ của Quỷ Điện chạy tràn vào.

Lâm Viết Hùng vì đang tử chiến với Đế Quân Quỷ Điện nên không để ý gì tới mọi diễn biến xung quanh.

Còn Đế Quân Quỷ Điện mồ hôi nhễ nhại, chương thế chậm dần.

Giữa lúc đó, trước cửa thính đường có tiếng hét lên như sấm, rồi hai người quái dị cao lêu nghêu như hai cây tre khô, cả hai đều mặc áo dài xanh tối gổ. Hai người này đánh vệt mọi người ra nhảy vào thính điện.

Tức thì, một tiếng cười lại vang lên, một bóng người lùn tịt từ hậu điện nhảy phóch ra như một con sóc, đứng đón hai lão già cao lêu nghêu lại.

Hai cao một lùn đứng đối diện nhau, ai nấy không khỏi nhin cười.

Người lùn vừa xuất hiện chính là Địa Vương Quyền.

Địa Vương Quyền ngược mắt nhìn hai lão già cao lêu nghêu, nói :

- A ! Huynh đài ! Lâu ngày mới gặp nhau. Hai vị mang danh cao thủ võ lâm mà lại cúi luồn hầu hạ tên Ma đầu Quỷ Điện thì thật khó coi quá.

Hai lão già cao lêu nghêu này chính là Mộc Thạch Nhị Khách, đã có lần quen biết với Địa Vương Quyền, chỉ vì giữa hai bên có một dáng người khác biệt nhau.

Mộc Thạch Nhị Khách cất tiếng hỏi Địa Vương Quyền :

- Lão đệ với Lâm Viết Hùng đồng bọn sao ?

- Có thể nói như vậy !

- Ô ! Thế thì ngươi phải chết !

- Tại sao ?

- Vì hai ta là Nhị Điện U Vương, có trách nhiệm bảo vệ nơi này.

Địa Vương Quyền cười hề hề :

- Tốt hơn huynh đài nên rút lui sớm đi để bảo toàn thanh danh.

- Hừ ! Ngươi đừng phách lối ! Ta là Song Khách sẽ lấy đầu ngươi.

Hai người vừa trao đổi lời lẽ đến đây thì bên ngoài Đoạn Đầu Nhân, Xuân Chờ, Hồng Nơ, Lư Hoàng Yến đã đánh vệt đám môn nhân Quỷ Điện nhảy vào vây hai lão già cao lêu nghêu vào giữa.

Cuộc đấu lại tiếp diễn. Trong lúc đó, Lâm Viết Hùng và Lý Hương Xưa vẫn đang giao tranh với Đế Quân Quỷ Điện đến phút quan trọng.

Bất thần, Đế Quân Quỷ Điện hét lên một tiếng như điên cuồng, cái khăn bịt mặt bị chương phong của Lâm Viết Hùng đánh bay mất, để lộ khuôn mặt thật của hắn.

Ông ta trạc bốn mươi lăm tuổi, mặt chứa đầy sát khí.

Mộc Thạch Nhị Khách buộc miệng kêu lên :

- Phan Thọ An !

Hai lão già này liền nhảy lui khỏi vòng ác đấu, trở mắt nhìn.

Địa Vương Quyền cười hề hề :

- Đúng ! Hắn là Phan Thọ An, phản đồ của Huyền Môn Cung.

Mộc Thạch Nhị Khách nói :

- Đệ tử của Quỷ Thấp lão nhân à ?
- Phải !
- Ôi ! Có chuyện như vậy sao ?
- Sao lại không ? Chính hắn đã lừa phỉnh các cao thủ võ lâm để đoạt lấy danh vọng.

Mộc Thạch Nhị Khách nhìn nhau nói :

- Thôi chúng ta đi !

Dứt lời, cả hai xoay mình bỏ đi mất.

Mấy mươi cao thủ Quỷ Điện ngơ ngác đứng nhìn theo.

Cũng trong lúc kinh ngạc này, ngoài thính đường từng hồi vang lên những tiếng gào thét thảm não, tiếng bập bùng như chấn động cả núi rừng.

Lâm Viết Hùng đánh bay cái khăn che mặt của Đế Quân Quỷ Điện xong, chàng nghiêng răng cắn hận hét :

- Phan Thộ An ! Người đã sát hại không biết bao nhiêu gia đình trong võ lâm, làm những âm mưu đê hèn xảo quyệt. Hôm nay, cái mặt nạ người đã rơi rồi, người chờ gì không đền tội ?

Phan Thộ An thấy mình cô thế, nên hắn cố vận hết công lực để phòng thủ.

Lâm Viết Hùng quyết một trận sống còn với hắn, nên dùng Hóa Huyết Thần Công tung ra tám chiêu một lúc.

Phan Thộ An tuy đã vận dụng toàn lực chống đỡ, nhưng vẫn bị ép vào vách đến ngộp thở. Hắn nung vào vách đá, dậm chân phản công lại.

Bùng ! Bùng !...

Cả thính đường rung động như muốn sụp đổ. Lâm Viết Hùng chỉ lui lại ba bước, còn Phan Thộ An nhào vô vách đá, máu miệng trào ra như nước xối, cả thân mình run rẩy, sắp xỉu xuống đất.

Bên ngoài tiếng người gào thét, âm thanh chát chúa. Đám “Đại Hiệp” xưa đuổi bọn môn nhân Quỷ Điện còn sót lại chạy trời chết. Không còn một ai đủ can đảm chống lại với họ nữa.

Lúc này, Phan Thộ An đã bị trọng thương nặng. Tuy nhiên, với công lực tám trăm năm của hắn chưa làm cho hắn kiệt sức. Hắn đưa lưng vào vách đá, lần đi từng bước một.

Lâm Viết Hùng mặt đỏ phừng phừng, vung song chưởng bước tới.

Đệ Vương Quyền la lên :

- Hãy coi chừng hắn tẩu thoát.

Lâm Viết Hùng nghe la, liền đổi chưởng thành trảo, nhảy tới chụp vào đầu Phan Thộ An nhanh như mèo chụp mối vậy.

Tuy nhiên, Phan Thộ An vốn rành về Cửu Ma Thần Phiêu, hắn búng chân một cái đã nhảy vọt ra xa hai trượng.

Lâm Viết Hùng chụp hụt, nổi giận đưa tay lên, dùng Nhất Dương Chỉ bắn theo.

Xẹt ! Xẹt !...

Hai luồng chỉ lực như hai mũi dùi đâm thẳng vào người phi thường, làm cho một cánh tay của hắn bị gãy lìa ra, chỉ còn dính vào thân mình một chút da, trông rất dễ sợ.

Phan Thộ An rú lên một tiếng, lão đảo muốn ngã xuống đất.

Bỗng từ trong nội điện xẹt ra một bóng người mặc đồ trắng.

Rồi nhanh như chớp, bóng trắng xốc tới bỗng Phan Thộ An búng chân nhảy vào nội điện.

Lâm Viết Hùng vì bất ngờ không kịp phản ứng. Chàng hét :

- Hãy thả hắn xuống !

Mọi người nhìn theo, la to :

- Hàn Sĩ Hạ !

Đúng vậy, người vừa xuất hiện chớp mắt Phan Thộ An chính là Hàn Sĩ Hạ.

Lâm Viết Hùng toan đuổi theo thì trước mặt chàng bỗng âm một tiếng, một tảng đá lớn từ trên mái điện rơi xuống chặn chân lại.

Mọi người đều kinh hãi, lùi lại hơn hai trượng, trong lúc đó, Hàn Sĩ Hạ đã cõng Phan Thộ An chui vào một đường hầm mất dạng.

Địa Vương Quyền nói :

- Thế là hắn chạy mất rồi.

Lâm Viết Hùng toan vận công lực đánh vào tảng đá vừa rơi xuống để lấy đường đuổi theo, nhưng Địa Vương Quyền cản lại :

- Đừng mất công vô ích. Hắn đã chạy thoát ra ngoài cốc rồi. Chúng ta hãy ra ngoài chặn hắn kẻo không kịp.

Cả bọn “Đại Hiệp” nghe nói đều phóng mình trở ra. Lâm Viết Hùng cũng nhảy theo.

Vừa ra khỏi cốc, thì bỗng thấy một ngọn lửa từ trong Quỷ Điện bốc lên cao ngút, khói toả ngật trời.

Lâm Viết Hùng nói với đồng bọn :

- Địa Vương Quyền đại ca đã phóng hỏa thiêu hủy thánh đường Quỷ Điện rồi.

Tiếng nói chưa dứt thì đã thấy Địa Vương Quyền từ trong khói đen mù chạy ra cười lớn :

- Ha ha ! Thế là tổ chức U Vương Quỷ Điện đã đi đời nhà ma !

Lâm Viết Hùng nói :

- Nhưng chúng ta chưa giết được Phan Thộ An !

- Dĩ nhiên là chúng ta phải tốn công đi tìm nơi ẩn trú của hắn.

Lâm Viết Hùng nói :

- Phan Thọ An là tình nhân của Hà Nương Tiên Tử. Thỉnh thoảng hắn có đến Khô Lô Cốc để vui việc ái ân. Nay Tổng đường Quỷ Điện bị phá vỡ, chắc hắn ẩn trốn trong Khô Lô Cốc ?

Đoạn Đâu Nhân nói :

- Như vậy chúng ta đến Khô Lô Cốc xem sao !

Mọi người đều đồng ý, và cùng nhau tiến về phía Khô Lô Cốc.

Vietkiem.com